

Dosarul nr. 2ra-903/19

Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani – S. Clima

Instanța de apel: CA Chișinău – N. Simciuc, I. Țurcan, I. Cotruță

ÎNCHEIERE

15 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Nina Vascan
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Ministerul Justiției,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Igor Colodrovschi împotriva Ministerului Justiției, Primăriei municipiului Chișinău, Consiliului municipal Chișinău, intervenientului accesoriu executorul judecătoresc Igor Doroftei cu privire la constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii, încălcarea dreptului la protecția proprietății, repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei din data de 19 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de către Ministerul Justiției, s-a menținut hotărârea din data de 16 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buicani,

constată:

La 07 mai 2018 Igor Colodrovschi s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, Primăriei și Consiliului mun. Chișinău, intervenientului accesoriu executorul judecătoresc Igor Doroftei cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului material în mărime de 24 000 lei pentru perioada de la 01 ianuarie 2018 până la 30 iunie 2018 cu titlu de cheltuieli pentru închirierea spațiului locativ și a prejudiciului moral estimat la suma de 300 euro pentru perioada de 6 luni de neexecutare a hotărârii judecătorești.

În motivarea acțiunii a indicat că la 28 octombrie 2008 prin decizia Curții de Apel Chișinău s-a admis cererea de chemare în judecată înaintată de Igor Colodrovschi împotriva Primăriei mun. Chișinău privind obligarea Primăriei Chișinău de a-l asigura cu spațiu locativ, decizie care nu este executată.

Reclamantul a menționat că executorul judecătoresc în procedura de executare a hotărârii judecătorești privind asigurarea cu spațiu locativ nu are potențial să întreprindă măsuri de executare, dar reiterează toate formalitățile deja realizate, precum și faptul că întreprinde toate măsurile posibile pentru executarea hotărârii. Astfel, în pofida existenței a mai multor hotărâri judecătorești irevocabile, emise în

baza Legii nr.87 din data de 21 aprilie 2011, până în prezent titlul executoriu rămâne neexecutat, fapt prin care încontinuu i se încalcă drepturile recunoscute și garantate, acțiuni și inacțiuni prin care în mod direct îi sunt cauzate prejudicii de ordin material și moral.

Reclamantul a atras atenția că conform deciziilor judecătorești pronunțate anterior s-a dispus repararea prejudiciului material până la 31 decembrie 2017 și moral până la 31 octombrie 2017, iar prin prezenta cerere solicită recuperarea prejudiciului material cauzat pentru perioada 01 ianuarie 2018 – 30 iunie 2018 și moral pentru perioada de la 01 noiembrie 2017 până la 30 aprilie 2018.

Cu referire la prejudiciul moral a menționat că mecanismul instituit prin Legea nr.87 din data de 21 aprilie 2011 cu privire la repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecare în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești este un remediu neefectiv, ba mai mult, acesta contribuie efectiv și eficient la tergiversarea executării hotărârilor judecătorești, impunând reclamantului pierdere de timp și suferințe morale cauzate de sistemul birocratic al formalităților impuse.

Inacțiunile și nedorința vădită și obraznică a debitorilor, cât și a statului, reprezentat de instituțiile publice, care nu întreprind nici o măsură în vederea neadmiterii încălcării continuu a dreptului recunoscut, îi cauzează și suferințe morale, atât personal, cât și membrilor familiei sale și asta că subiectul „spațiul locativ” este unul neconsumat, care cauzează stres și situații tensionate în familie, nemaivorbind și de insuficiența mijloacelor financiare necesare pentru achitarea chiriei, totodată având și doi copii minori la întreținere.

Reclamantul a indicat că lipsa spațiului locativ l-a determinat să închirieze spațiu locativ în mun. Chișinău. Pe parcursul anilor de activitate în cadrul organelor afacerilor interne până în 2009 a beneficiat de compensație pentru închirierea spațiului locativ potrivit prevederilor legii cu privire la poliție, achitându-i-se lunar în limita unui salariu de funcție în baza contractului de locațiune. Plata compensației pentru închirierea spațiului locativ a fost sistată în 2009 pe motiv că potrivit modificărilor operate la Legea cu privire la poliție începând cu luna decembrie 2009 aceste reglementări au fost abrogate, respectiv și compensațiile oferite au fost sistate pentru categoria respectivă de colaboratori.

Astfel, la 18 decembrie 2017 Igor Colodrovschi a încheiat contractul de locațiune a unui apartament cu 2 odăi, care a fost înregistrat la Direcția Deservire Fiscală Rîșcani la 27 decembrie 2017, conform căruia plata lunară pentru chirie constituie 4 000 lei. Pentru 6 luni de neexecutare a hotărârii judecătorești prejudiciul material constituie 24 000 lei, întru confirmarea plăților efectuate locatorul i-a eliberat recipise semnate pentru plățile efectuate.

Prin hotărârea din data de 16 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de către Igor Colodrovschi, s-a constatat încălcarea dreptului reclamantului garantat de art. 6§ 1, art. 1 Protocolul 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale ca urmare a neexecutării hotărârii Curții de Apel Chișinău din data de

28 octombrie 2008. S-a încasat din bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Igor Colodrovschi suma de 24 000 lei cu titlu de prejudiciu material pentru chiria spațiului locativ pentru perioada 01 ianuarie 2018 - 30 iunie 2018, precum și 5 000 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin neexecutarea în termen rezonabil a hotărârii Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2008 pentru perioada 01 noiembrie 2017 - 30 aprilie 2018. În rest, acțiunea a fost respinsă. (f.d. 58, 66-74)

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din data de 19 decembrie 2018 a respins apelul declarat de către Ministerul Justiției, a menținut hotărârea din data de 16 iulie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani. (f.d. 108, 109-119)

Instanțele de judecată au concluzionat că la data de 28 octombrie 2008, prin hotărârea Curții de Apel Chișinău, Igor Colodrovschi a obținut dreptul la asigurarea cu spațiu locativ, iar prin neexecutarea hotărârii judecătorești s-a constatat încălcarea dreptului lui Igor Colodrovschi la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, ceea ce reprezintă o violare a dreptului subiectiv de protecție a proprietății garantat de art. 1. Protocolul 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Împotriva deciziei instanței de apel, la data de 15 martie 2019, Ministerul Justiției a depus recurs, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri privind respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată. (f.d. 124-130)

În motivarea recursului recurentul a indicat că instanțele de judecată au interpretat în mod eronat legea și în acest sens au aplicat eronat normele de drept material, au apreciat arbitrar probele prezentate la materialele cauzei.

La 15 aprilie 2019 Igor Colodrovschi a depus referință la recursul declarat de Ministerul Justiției, prin care a solicitat declararea acestuia ca fiind inadmisibil. (f.d. 136-137)

În conformitate cu art. 434, alin. (1) al Codului de procedură civilă recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia la data de 19 decembrie 2018, a publicat-o pe portalul instanțelor de judecată la data de 18 ianuarie 2019, a expediat-o participanților la proces la data de 21 ianuarie 2019. (f.d.120) Confirmare privind recepționarea acesteia de către recurent la materialele dosarului lipsește.

În aceste circumstanțe recursul depus de către Ministerul Justiției la data de 15 martie 2019, se consideră a fi depus în termen.

Examinând temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat de către Ministerul Justiției, este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificând motivele de casare, invocate în recurs, completul Colegiului atestă că recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanțele de judecată au apreciat înscrisurile probatorii și au constatat circumstanțele cauzei. Nu pot fi

reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

Conform regulilor din Secțiunea a 2-a din Capitolul XXXVIII al Codului de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Recursul exercitat conform secțiunii a 2 - a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procesual, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Astfel, completul Colegiului constată că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acesta nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432, alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu prevederilor art. 432, alin. (1) al Codului de procedură civilă părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual.

Aliniatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433, lit. a) al Codului de procedură civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, pe când în recursul declarat de către Ministerul Justiției, asemenea aspecte nu se regăsesc.

În speță, completul Colegiului menționează că recursul în cauză conține obiecții de fapt și de drept, care deja au fost studiate și verificate de către instanțele de judecată, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate de către recurent nu pot constitui temei de admisibilitate a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normei de drept material sau a normei de drept procesual, așa cum formal invocă recurentul și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Din considerentele menționate instanța de recurs ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Ministerul Justiției inadmisibil.

Conform celor expuse, în temeiul art. 431, alin. (1) și (2), art. 433, lit. a), 440, alin. (1) și (1¹) ale Codului de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul, declarat de către Ministerul Justiției, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Nina Vascan

Maria Ghervas